

Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα. Οι εργάτες και οι λαοί παντού στον κόσμο βρίσκονται αντιμέτωποι με την πιο άγρια επίθεση των δυνάμεων του συστήματος που αναζητά διέξοδο στη μεγαλύτερη και βαθύτερη βαρβαρότητα. Στις χώρες μας η εργατική τάξη και οι λαοί μας ζουν σε συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης, ανεργίας και εξαθλίωσης. Η εργατική δύναμη απαξιώνεται, τα κοινωνικά-δημοκρατικά δικαιώματα των λαϊκών μαζών τσαλαπατιούνται.

Παράλληλα σφίγγει ο ιμπεριαλιστικός κλοιός στην περιοχή που αποτελεί θερμό και κρίσιμο πεδίο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Μια περιοχή στην οποία Αμερικάνοι, Ρώσοι, Κινέζοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συναντώνται και συγκρούονται με βάση τις επιδιώξεις και τα μεγέθη τους σε ένα κουβάρι αντιθέσεων που μεγαλώνει καθημερινά τους κινδύνους για τους λαούς.

Σε αυτή το πλαίσιο μεγαλώνει και ο κίνδυνος του πολέμου που απειλεί τους λαούς μας στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Ένας κίνδυνος που έχει τη βάση του στα συγκεκριμένα και ειδικά χαρακτηριστικά και την ιστορία της αντιδραστικής αντιπαράθεσης των δύο χωρών, αλλά ταυτόχρονα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της αναταραχής και των εξελίξεων σε ολόκληρη την περιοχή.

Πρώτος, κύριος και καθοριστικός παράγοντας αυτών των εξελίξεων είναι η πολιτική και οι επιδιώξεις των ΗΠΑ. Η διοίκηση Τράμπ, κινούμενη με το στόχο να αναιρέσει την ενίσχυση της παρουσίας και του ρόλου του ρώσικου ιμπεριαλισμού και να τον απωθήσει από τα Βαλκάνια, τη Μ. Ανατολή και την Α. Μεσόγειο, επιχειρεί μια σειρά επιθετικές και εκβιαστικές κινήσεις. Κινήσεις που στην προοπτική τους έχουν το δηλωμένο στρατηγικό στόχο των ΗΠΑ για παγκόσμια κυριαρχία ο οποίος περνά μέσα από την εξουθένωση-εξουδετέρωση της μόνης δύναμης που μπορεί να τους ανταγωνιστεί σε στρατηγικό (πυρηνικό) επίπεδο, της Ρωσίας. Κινήσεις που επιδιώκουν να εκβιάσουν-σύρουν τους ευρωπαίους συμμάχους-ανταγωνιστές τους υπό τις αμερικάνικες επιδιώξεις. Κινήσεις που θέλουν να κλείσουν το δρόμο στις προσπάθειες διείσδυσης του κινέζικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή και στην Ευρώπη. Κινήσεις που πυροδοτούν εντάσεις και αντιθέσεις μεταξύ των περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων της ευρύτερης περιοχής στην οποία είναι ανοιχτές οι πληγές και σε εξέλιξη οι αιματηρές αντιπαράθεσεις από τις προηγούμενες και τις τωρινές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Σε αυτό το πλαίσιο είναι που αναζωπυρώνεται και οξύνεται ο αντιδραστικός ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας. Δύο αστικών τάξεων εξαρτημένων από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό που χρησιμοποιεί και τις δύο χώρες εδώ και δεκαετίες ως γεωστρατηγικό ανάχωμα στην πρώην Σ.Ε. και Ρωσία, ως πλατφόρμα των εξορμήσεών του σε Βαλκάνια, Μαύρη Θάλασσα, Καύκασο, Μ. Ανατολή και Α. Μεσόγειο, ακόμα και ως εργαλείο εκβιασμού των ιμπεριαλιστών της ΕΕ. Δύο αστικές τάξεις που δεν έπαψαν ούτε στα χρόνια της διατεταγμένης «φιλίας» τους, να εκδηλώνουν τον ανταγωνισμό τους και να διεκδικούν η κάθε μια από τον υπερατλαντικό προστάτη τους εύνοια και ρόλους σε βάρος της άλλης. Ένας ανταγωνισμός που δεν αφορά μόνο στο ποια θα «προτιμηθεί» σε ρόλους και αποστολές στην περιοχή. Αλλά αφορά και στα ζητήματα κυριαρχίας της κάθε μιας από τη Θράκη ως το Αιγαίο μέχρι και την Κύπρο στην οποία και οι δύο πλευρές συνέργησαν στη διχοτόμηση της. Ένας ανταγωνισμός που από καμιά πλευρά δεν είχε στόχο την ειρηνική διευθέτηση των υπαρκτών ζητημάτων αλλά την «επικράτηση» της μιας έναντι της άλλης, με ασίγαστα και από τις δύο πλευρές τα εθνικιστικά κηρύγματα. Σε έναν τέτοιο ανταγωνισμό που διαρκώς αναπαρήγαγε και βάθαινε την ιμπεριαλιστική επικυριαρχία και τροφοδοτούσε την κούρσα των εξοπλισμών οι δύο αστικές τάξεις επιχειρούσαν να σύρουν τους λαούς μας πίσω από τις αντιδραστικές επιδιώξεις τους. Είτε επισείοντας πραγματικά γεγονότα αυτού του ανταγωνισμού (όπως η πολιτικοστρατιωτική ήττα της ελληνικής πλευράς το 1974), είτε αναδεικνύοντας

τους νέους στόχους, τις νέες «δυνατότητες» των αντιδραστικών τους επιδιώξεων.

Στις σημερινές συνθήκες η κάθε μια αστική τάξη έχει συσσωρεύσει ένα μεγάλο φορτίο αδιεξόδων και τυχοδιωκτικών επιδιώξεων.

Η τούρκικη πλευρά είδε το ματοκύλισμα της Μ. Ανατολής, τις παλινωδίες των ΗΠΑ σχετικά με τις σχέσεις που θα έχουν και τους ρόλους που θα δώσουν σε άλλες δυνάμεις (Ιράν, Ισραήλ, Σ. Αραβία...) ως «ευκαιρία» για την ανάδειξη της Τουρκίας σε κυρίαρχη περιφερειακή δύναμη, ως διέξοδο απέναντι στα μεγάλα οικονομικοκοινωνικά προβλήματα και την «χάρτινη ανάπτυξη» της, ως την «αποφασιστική στιγμή» για να τσακίσει τον δίκαιο αγώνα του Κουρδικού λαού. Γι' αυτό, από τη μια, το με κοινοβουλευτικό μανδύα τούρκικο φασιστικό καθεστώς επιτείνει την αντιδραστική του εφόρμηση ενάντια στους λαούς και τις μάζες στην Τουρκία και εκστρατεύει στην Αφρίν, ενώ παράλληλα οξύνει την αντιπαράθεση του προς την ελληνική πλευρά και εκδηλώνει ανοιχτά με την υπόθεση της πΓΔΜ τις επιδιώξεις του για παρουσία και ρόλο στα Βαλκάνια. Ωστόσο μόνο «πανίσχυρο» δεν μπορεί να θεωρείται το τούρκικο καθεστώς. Η αντίθεση των λαϊκών-εργατικών μαζών είναι οξύτατη όπως φάνηκε τα προηγούμενα χρόνια (Ταξίμ) αλλά και σήμερα με τους χιλιάδες φυλακισμένους και διωκόμενους. Και όπως έδειξε και το πραξικόπημα του Ιούνη του 2016 οι ισορροπίες του καθεστώτος είναι ασταθείς ενώ οι αμερικάνικοι εκβιασμοί τροφοδοτούν τη ρευστότητα και τις αντιθέσεις στο εσωτερικό του. Εξάλλου και η «ευρωπαϊκή διέξοδος» που αναζήτησε ο Ερντογάν έχει μπλοκάρει εξαιτίας των αντιθέσεων Αμερικάνων-Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, ενώ οι κινήσεις προς Ρωσία δεν καταμαρτυρούν τίποτε άλλο από τις προσπάθειες του καθεστώτος να διαπραγματευτεί τους όρους εξάρτησης του από τις ΗΠΑ. Αλλά και τώρα με την κατάληψη της Αφρίν το τούρκικο καθεστώς φορτώνεται με μια επιτυχία που δεν θα είναι εύκολο να τη διαχειριστεί στρατιωτικά και πολιτικά απέναντι στις επόμενες στροφές των εξελίξεων στην περιοχή. Μια επιτυχία που μπορεί να του δημιουργήσει νέες πιέσεις και να παράξει νέους τυχοδιωκτισμούς.

Ανάλογα η ελληνική αστική τάξη, επιχειρεί να βρει διέξοδο από τη συμπίεση των δανεικών μεγεθών της και των φιλοδοξιών της που υπέστη τα τελευταία χρόνια μέσα στη μέγγενη των αντιθέσεων ΗΠΑ-ΕΕ, αναλαμβάνοντας «γεωστρατηγικούς» ρόλους υπηρέτησης των Αμερικανονατοϊκών. Θεωρεί και αυτή ότι έχει την ευκαιρία της να τροποποιήσει το συσχετισμό με το βασικό ανταγωνιστή της την Τουρκία, που, βρίσκεται σε κυκλώνα αντιφάσεων και προβλημάτων και με βασικό πλεονέκτημα, όπως θεωρεί, την αναβάθμιση της χρήσης της από τις ΗΠΑ έναντι της Ρωσίας. Γι' αυτό σπεύδει στα Βαλκάνια για να υπηρετήσει την πολυεπίπεδη αμερικάνικη παρέμβαση-επέμβαση που στοχεύει στον γεωπολιτικό, ενεργειακό, στρατιωτικό, αποκλεισμό της Ρωσίας από τη χερσόνησο. Γι' αυτό σε «μια νύχτα», με πρόφαση το προσφυγικό και πραγματικό στόχο τον έλεγχο της ρώσικης καθόδου στη Μεσόγειο αποφασίστηκε η εγκατάσταση του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο. Γι' αυτό έχουν συγκροτηθεί οι «άξονες» εδώ και χρόνια με Ισραήλ, Αίγυπτο και πρόσφατα με Σ. Αραβία. Άξονες που οι ΗΠΑ προώθησαν για να εκβιάσουν τη συμμόρφωση της Τουρκίας στις απαιτήσεις τους και αναβαθμίστηκαν ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο με την ελληνική κυβέρνηση να προσβλέπει στην προοπτική στήριξης της από τις δυνάμεις αυτές έναντι της Τουρκίας ακόμα και σε ενδεχόμενο θερμού επεισοδίου. Συνολικά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με την αναβάθμιση της πολιτικής στρατιωτικής κυριαρχίας των ΗΠΑ μέσα στη χώρα αλλά και με όλες τις πολιτικοδιπλωματικές κινήσεις της στην περιοχή διατάσει τη χώρα σε θέση εχθρική για τους λαούς της περιοχής, σε θέση υπηρέτησης των πολεμικών σχεδίων των Αμερικανονατοϊκών. Ιδιαίτερο ρόλο στις ανιστόρητες και επικίνδυνες για τους λαούς φιλοδοξίες της έχουν οι ΑΟΖ μέσω της ανακήρυξης των οποίων η ελληνική πλευρά στοχεύει στον «αποκλεισμό» της Τουρκίας, ακόμα και στην επέκταση της δικιάς της κυριαρχίας στο Ιόνιο (σε αντιπαράθεση με την Αλβανία) και βέβαια στο Αιγαίο πέλαγος μέχρι και στην Ν.Α. Μεσόγειο. Ωστόσο οι ΑΟΖ αποτελούν εργαλείο στα χέρια των ιμπεριαλιστών για να λεηλατούν τους ενεργειακούς πόρους της περιοχής οι πολυεθνικές τους. Αλλά κυρίως για να διαμορφώνουν με αυτές συμμαχίες των τοπικών δυνάμεων υπό τις δικές τους επιδιώξεις (όπως οι ΗΠΑ με τους λεγόμενους άξονες της Ελλάδας) και να αποκτούν καθοριστικές δυνατότητες στα ζητήματα κυριαρχίας των χωρών της περιοχής.

Στη δίνη αυτών των εξελίξεων βρίσκεται και η Κύπρος που ο λαός της, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, ζει σε συνθήκες κατοχής και διχοτόμησης, κάτω από την επιβολή και ανάμειξη του βρετανικού, αμερικάνικου, ευρωπαϊκού και ρώσικου ιμπεριαλισμού και με εντεινόμενη την επιδίωξη των δυτικών ιμπεριαλιστών να γίνει ένα προτεκτοράτο-αβύθιστο αεροπλανοφόρο των πολεμικών τους σχεδίων. Επιδίωξη που από τη μια αξιοποιεί την τούρκικη κατοχή και από την άλλη χρησιμοποιεί τις ελληνικές φιλοδοξίες για ρόλους στην περιοχή ώστε να επιβάλλει νέα «σχέδια Ανάν» στο πολύπαθο νησί και να διαμορφώσει τους από το νότο ενεργειακούς αγωγούς που θα συμπληρώνουν τον αποκλεισμό της ρώσικης τροφοδοσίας προς την Ευρώπη.

Αυτό είναι το αντιδραστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώθηκαν όλα τα επεισόδια έντασης του τελευταίου διαστήματος στο Αιγαίο, στην περιοχή της Κύπρου και στα σύνορα του Έβρου. Σε αυτό το πλαίσιο που διαρκώς τροφοδοτείται από τις επιθετικές κινήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε όλη την περιοχή αλλά και θερμαίνεται από τις υποτελείς και ανερμάτιστες αστικές τάξεις των δύο χωρών και τις εθνικιστικές κραυγές τους, είναι που δυναμώνει η απειλή ενός άδικου πολέμου. Απειλή που χρησιμοποιείται ήδη σε βάρος των δικαιωμάτων και της πάλης των εργατών και των λαϊκών μαζών των δύο χωρών. Ενός πολέμου που στις δοσμένες συνθήκες μπορεί να προκαλέσει ευρύτερη ανάφλεξη σε όλη την περιοχή από την Α. Μεσόγειο ως τα Βαλκάνια!

Οι λαοί μας δεν έχουν τίποτε να χωρίσουν! Είναι ολοφάνερα αδιέξοδος και επικίνδυνος για τα συμφέροντα τους ο δρόμος της στοίχισής τους πίσω από την αστική τάξη της κάθε χώρας. Το αν σε αυτή ή την άλλη συγκυρία τα αμερικανονατοϊκά σχέδια και συμφέροντα ευνοήσουν τις επιδιώξεις της μιας ή της άλλης άρχουσας τάξης δεν αφορά τα συμφέροντα των λαϊκών μαζών. Σε κάθε εξέλιξη, όταν οι λαοί μας είναι ουραγοί της αστικής τάξης και υποταγμένοι στον ιμπεριαλισμό, είναι αυτοί που θα πληρώσουν ακόμα και με το αίμα τους τα ιμπεριαλιστικά και αντιδραστικά πολεμικά σχέδια.

Οι λαοί μας έχουν να ενώσουν την πάλη τους για το κοινό τους μέλλον! Γιατί στην καρδιά των λαών μας δεν βρίσκονται οι εθνικιστικές ιδέες των «χαμένων αυτοκρατοριών» και των «ιστορικών εδαφών». Στην καρδιά των λαών μας βρίσκεται ο πόθος για ψωμί – δουλειά – ειρήνη – ανεξαρτησία! Όραμα των λαών μας μπορεί να είναι η επαναστατική σοσιαλιστική προοπτική και επιδίωξή τους η ειρήνη, η φιλία και η αλληλεγγύη με όλους τους λαούς της περιοχής. Γι' αυτό σήμερα είναι αναγκαίο και επιτακτικό να παλέψουμε για να ορθωθεί ένα πλατύ και μαζικό αντιπολεμικό κίνημα και στις δύο όχθες του Αιγαίου. Είναι το μόνο που μπορεί να βάλει φραγμό στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, να ανοίξει το δρόμο της αναμέτρησης με τους πραγματικούς εχθρούς των λαών μας.

Όχι στον πόλεμο - Οι λαοί μας δεν είναι κρέας για τα κανόνια

Φιλία - αλληλεγγύη - κοινή πάλη όλων των λαών και εθνοτήτων της περιοχής

Όχι στον εθνικισμό και το φασισμό!

Οι ιμπεριαλιστές είναι οι εμπρηστές των πολέμων! Έξω οι αμερικάνοι, ευρωπαίοι και ρώσοι ιμπεριαλιστές από την περιοχή

Έξω ΗΠΑ - NATO - βάσεις από Ελλάδα - Τουρκία και Κύπρο. Έξω ο 6ος στόλος από τη Μεσόγειο

Κάτω οι πολιτικές της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης των εργατικών - λαϊκών μαζών

Να σταματήσουμε τους εξοπλισμούς! Να μην γίνονται ο ιδρώτας και τα δικαιώματα των μαζών τα όπλα της σφαγής τους!

Κάτω η πολιτική της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Κοινός αγώνας των λαών μας για ειρήνη και ανεξαρτησία!

Απρίλης 2018